

Ročník 1976

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 7

Vydána dne 23. dubna 1976

Cena

OBSAH:

38. Vyhláška federálního ministerstva práce a sociálních věcí o poskytování dovolené na zotavenou některým pracovníkům v souvislosti s jejich pobytem v cizině
39. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Dohodě o všeobecných podmínkách mezinárodních přeprav cestujících autobusy
40. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Dohodě o kulturní spolupráci mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Jemenské lidově demokratické republiky
41. Vyhláška ministra zahraničních věcí o změně článku 5 Úmluvy mezi vládou Československé republiky a vládou Korejské lidově demokratické republiky o spolupráci v oblasti zdravotnictví
42. Vyhláška ministerstva lesního a vodního hospodářství České socialistické republiky o vodohospodářích
Oznámení o vydání obecných právních předpisů

38

VYHLÁŠKA

federálního ministerstva práce a sociálních věcí

ze dne 20. dubna 1976

o poskytování dovolené na zotavenou některým pracovníkům v souvislosti s jejich pobytem v cizině

Federální ministerstvo práce a sociálních věcí stanoví podle § 110 odst. 2 zákoníku práce (úplné znění č. 55/1975 Sb.) v dohodě se zúčastněnými ústředními orgány a Ústřední radou odborů:

§ 1

Členové posádek československých námořních lodí a pracovníci pracující v cizině mohou čerpat v tuzemsku dovolenou na zotavenou připadající na kalendářní rok až do konce příštího kalendářního

roku, jestliže jim organizace nemůže z naléhavých provozních důvodů určit její nástup tak, aby dovolená skončila nejpozději do 30. dubna příštího roku.

§ 2

(1) Pracovníci, kteří nastupují na pracoviště mimo území Československé socialistické republiky nebo se z takového pracoviště vracejí a kteří v souvislosti s tímto nástupem nebo návratem mění zaměstnání, mají vůči dosavadní i nové organizaci

nárok na příslušnou poměrnou část dovolené, i když v nich nesplnili podmínky pro vznik nároku na dovolenou (§ 100 odst. 1 zákoníku práce). To platí obdobně, jestliže byl pracovník v souvislosti s vysláním do zahraničí dočasně uvolněn k výkonu práce pro jinou tuzemskou organizaci; za dobu tohoto uvolnění mu poskytne poměrnou část dovolené organizace, pro niž byl uvolněn.

{2} Původní nebo nová organizace může pracovníku uvedenému v odstavci 1 na základě dohody o úhradě náhrady mzdy mezi těmito organizacemi (§ 108 odst. 4 zákoníku práce) poskytnout celou

dovolenou v tuzemsku, i když o to pracovník před odjezdem do ciziny nepožádá.

§ 3

Pracovníkům uvedeným v předchozích ustanoveních lze poskytnout dovolenou za podmínek tam stanovených, náležející jim za rok 1975, jestliže ji v době účinnosti této vyhlášky dosud nevyčerpali.

§ 4

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Náměstek ministra:

Ing. **Tomášek** v. r.

39

V Y H L Á Š K A

ministra zahraničních věcí

ze dne 28. prosince 1975

o Dohodě o všeobecných podmínkách mezinárodních přeprav cestujících autobusy

V Berlíně dne 5. prosince 1970 byla podepsána Dohoda o všeobecných podmínkách mezinárodních přeprav cestujících autobusy.

Podle svého článku IX vstoupila Dohoda v plat-

nost dnem 3. září 1971 a tímto dnem vstoupila v platnost i pro Československou socialistickou republiku.

Český překlad Dohody se vyhláší současně.

První náměstek ministra:

Krajčír v. r.

DOHODA**o všeobecných podmínkách mezinárodních přeprav cestujících autobusy****Smluvní strany**

ve snaze rozvíjet vzájemnou spolupráci v oblasti mezinárodních přeprav cestujících za účelem dalšího rozšíření a prohloubení ekonomických vztahů, vědecké, kulturní a turistické výměny a sblížení států, jakož i s přihlédnutím k iniciativě Rady vzájemné hospodářské pomoci v této věci,

se dohodly takto:

Článek I

1. Mezinárodní přepravy cestujících autobusy, uskutečňované příslušnými organizacemi a podniky smluvních stran mezi jejich územími nebo tranzitem po jejich území, se provádějí podle přiložených „Všeobecných podmínek mezinárodních přeprav cestujících autobusy“, dále jen „Všeobecné podmínky“, které jsou neoddělitelnou částí této dohody.

2. Zúčastněné smluvní strany se mohou dohodnout i o jiných podmínkách provádění výše uvedených mezinárodních přeprav, uskutečňovaných mezi sousedícími pohraničními oblastmi jejich států.

Článek II

1. Otázky, neupravené touto dohodou a spojené s prováděním mezinárodní přepravy cestujících autobusy po území druhé smluvní strany, se řídí právními předpisy platnými na tomto území.

2. Otázky, vyplývající ze smlouvy o přepravě cestujících autobusy, které nejsou upraveny touto dohodou, se řídí právními předpisy státu dopravce.

Článek III

Smluvní strany při plnění této dohody budou všestranně spolupracovat a budou si vzájemně poskytovat nezbytnou pomoc.

Článek IV

Smluvní strany se budou vzájemně informovat o svých vnitřních právních předpisech, týkajících se mezinárodních přeprav cestujících autobusy.

Článek V

1. Za účelem výměny zkušeností při provádění této dohody a k řešení otázek, které mohou vzniknout při jejím praktickém použití, budou svolávány porady představitelů příslušných orgánů nebo organizací smluvních stran.

2. Depozitář této dohody svolává tyto porady postupně do zemí jednotlivých smluvních stran podle abecedního pořádku ruské abecedy do 60 dnů ode dne, kdy obdržel návrh nebo souhlas nejméně dvou smluvních stran.

3. Přípravu a provedení uvedených porad obstarávají za pomoci depozitáře této dohody smluvní strany, na jejichž území byly porady svolány.

Článek VI

1. Tato dohoda může být změněna a doplněna se souhlasem všech smluvních stran.

2. Návrhy na doplnění a změny oznamují smluvní strany depozitáři této dohody, který je bez průtahu rozesílá ostatním smluvním stranám k vyjádření.

3. Smluvní strany sdělí depozitáři své stanovisko k navrženým doplňkům a změnám do 90 dnů ode dne jejich obdržení. Depozitář informuje smluvní strany o názoru všech ostatních smluvních stran do 15 dnů ode dne obdržení posledního takového vyjádření.

4. Dohodnuté doplňky a změny musí být schváleny smluvními stranami podle jejich vnitřních právních předpisů a vstupují v platnost způsobem, stanoveným v článku IX této dohody.

Článek VII

K provedení této dohody mohou příslušné orgány nebo organizace smluvních stran uzavírat mezi sebou doplňkové dohody o zvláštních otázkách.

Článek VIII

1. K této dohodě mohou se souhlasem všech smluvních stran přistoupit jiné státy tím, že předloží depozitáři žádost o přístup. O této žádosti depozitář bez průtahu informuje všechny smluvní strany.

2. Depozitář informuje stát, který podal žádost o přístup, o tom, jak smluvní strany rozhodly o jeho žádosti o přístup k této dohodě.

Článek IX

1. Tato dohoda musí být schválena podle právních předpisů každé smluvní strany.

2. Dohoda vstupuje v platnost po uplynutí 30 dnů ode dne, kdy byly odevzdány depozitáři k úschově dokumenty o jejím schválení nejméně třemi státy, které ji podepsaly.

3. Pro každý další stát, který tuto dohodu podepsal, a také pro každý stát, který k ní přistoupil podle ustanovení článku VIII, vstupuje tato dohoda v platnost po uplynutí 30 dnů ode dne, kdy předložil depozitáři dokument o schválení této dohody podle odstavce 1 tohoto článku.

Článek X

Každá smluvní strana může vypovědět tuto dohodu oznámením, zaslaným depozitáři nejpozději šest měsíců před koncem běžného kalendářního roku. Výpověď vstupuje v platnost dnem 1. ledna následujícího kalendářního roku.

Článek XI

Tato dohoda se nedotýká ustanovení dvoustranných dohod o přepravách cestujících autobusy, uzavřených dříve mezi smluvními stranami. V případě nezbytnosti smluvní strany uvedou tyto dvoustranné dohody v soulad s ustanoveními této dohody.

Článek XII

1. Tato dohoda se odevzdává do úschovy Sekretariátu Rady vzájemné hospodářské pomoci, který bude plnit funkci depozitáře této dohody. Ověřené kopie dohody rozesílá depozitář všem státům, které ji podepsaly, a také státům, které k ní přistoupí.

2. Depozitář bude bez průtahu informovat všechny státy, které dohodu podepsaly a které k ní přistoupily, o datu, kdy byl dán do úschovy každý dokument o schválení dohody nebo o přístupu k ní, o datu jejího vstupu v platnost a o vystoupení některé ze smluvních stran z této dohody.

Dáno v Berlíně dne 5. prosince 1970 v ruském jazyce v jednom exempláři.

Příloha

k Dohodě o všeobecných podmínkách mezinárodních přeprav cestujících autobusy ze dne 5. prosince 1970

**VŠEOBECNÉ PODMÍNKY
mezinárodních přeprav cestujících autobusy
(VŠEOBECNÉ PODMÍNKY)**

Č Á S T I

Základní ustanovení

§ 1

Ve smyslu těchto všeobecných podmínek se pokládá

- a) za cestujícího osoba, která je přepravována individuálně nebo ve skupině podle těchto všeobecných podmínek;
- b) za autobus silniční motorové vozidlo zařízené pro přepravu cestujících a mající více než devět míst k sezení, včetně místa pro řidiče;
- c) za mezinárodní autobusovou přepravu cestujících (dále jen „mezinárodní přeprava“) přeprava cestujících autobusem, prováděná nejméně přes jednu státní hranici; za mezinárodní přepravu se pokládá také průjezd prázdného autobusu před nebo po uskutečnění mezinárodní přepravy;
- d) za dopravce podnik nebo organizace, zplnomocněná příslušnými orgány svého státu k provádění mezinárodních přeprav cestujících autobusy;
- e) za pravidelnou dopravu přeprava na autobusové lince, prováděná podle zveřejněných podmínek smlouvy o přepravě, tarifu a jízdního řádu, s uvedením míst (zastávek) nástupu a výstupu cestujících;
- f) za kyvadlovou dopravu přeprava několika skupin cestujících v určených termínech z území jednoho státu na místo dočasněho pobytu na území druhého státu a dále přeprava těchto cestujících autobusy téhož dopravce zpět do státu, odkud původně vyjeli; při kyvadlových přepravách se první cesta zpět a poslední cesta tam zpravidla děje poprázdnu;
- g) za nepravidelnou dopravu každá mezinárodní přeprava cestujících, která není přepravou ve smyslu písmen e) a f) tohoto paragrafu.

§ 2

1. Podle těchto všeobecných podmínek mohou být mezinárodní přepravy uskutečňovány pouze dopravci, sídlícími na území jedné ze smluvních stran a autobusy evidovanými na tomto území.

2. Mezinárodní přepravy se uskutečňují na sil-

nicích a hraničních přechodech, otevřených pro mezinárodní přepravu.

§ 3

1. Pro pravidelné mezinárodní přepravy je třeba povolení příslušného orgánu každé smluvní strany, po jejímž území autobusová linka vede.

2. Kyvadlové a nepravidelné mezinárodní přepravy se provádějí na základě povolení příslušného orgánu smluvní strany, po jejímž území chce dopravce přepravu provádět, pokud je takové povolení nutné z hlediska právních předpisů této smluvní strany. Smluvní strany se mohou dvoustranně dohodnout o provádění kyvadlových a nepravidelných mezinárodních přeprav bez povolení příslušných orgánů.

3. Není dovoleno, aby dopravce jedné smluvní strany prováděl mezinárodní přepravy cestujících:

- a) mezi dvěma místy, ležícími na území druhé smluvní strany nebo
- b) z území druhé smluvní strany na území třetího státu nebo
- c) z území třetího státu na území druhé smluvní strany.

Ustanovení uvedených pod písmeny a), b) a c) se nepoužije v případech

- jestliže příslušný orgán druhé smluvní strany dal k tomu povolení nebo
- jestliže právní předpisy této smluvní strany nevyžadují takové povolení nebo
- jestliže takové přepravy byly upraveny zvláštní dvoustrannou dohodou.

§ 4

Smluvní strany mohou na svém území dočasně omezovat nebo dočasně zastavit mezinárodní přepravy, prováděné podle těchto všeobecných podmínek, v případě epidemie, živelních pohrom nebo v jiných závažných případech.

Č Á S T II

Způsob vydávání povolení

§ 5

1. O vydání povolení pro provozování pravidelné mezinárodní dopravy musí dopravce požádat

prostřednictvím příslušného orgánu svého státu příslušné orgány států, na jejichž území chce autobusovou linku provozovat.

2. Žádost musí obsahovat tyto údaje:

- a) název a sídlo dopravce;
- b) určení autobusové linky (trať, trasa, přechodové pohraniční body);
- c) seznam zastávek;
- d) místa zastávek autobusů za účelem občerstvení cestujících, noclehu, odpočinku, výletů atd.;
- e) termín (termíny) uskutečnění přepravy;
- f) jízdní řád autobusů s uvedením vzdálenosti mezi zastávkami v kilometrech, dne a hodiny odjezdu a příjezdu autobusů na místo zastávek a dále na místo, kde se provádí hraniční a celní kontrola;
- g) tarifní sazby za přepravu cestujících a jejich zavazadel v měně států, na jejichž území cestující nastupují a vystupují;
- h) zvláštní podmínky provozování dopravy;
- i) datum zahájení provozu autobusové linky;
- j) zdůvodnění účelnosti provozování autobusové linky.

3. Příslušný orgán státu dopravce zašle žádost dopravce příslušnému orgánu každé smluvní strany, na jejímž území se předpokládá provozování autobusové linky.

4. Zaslání žádosti je současně osvědčením o tom, že dopravce je oprávněn provozovat ve své zemi mezinárodní dopravu cestujících autobusy.

§ 6

1. Příslušný orgán státu, který obdržel žádost uvedenou v § 5, vydá povolení nebo odmítne jeho vydání v nejkratší možné lhůtě, nejdéle však do dvou měsíců ode dne, kdy žádost od dopravce obdržel.

2. Povolení nebo zamítnutí žádosti se dopravci sděluje prostřednictvím příslušného orgánu jeho státu.

§ 7

1. Povolení k provozování pravidelné mezinárodní dopravy musí obsahovat:

- a) název a sídlo dopravce;
- b) název autobusové linky;
- c) uvedení trasy autobusové linky na území státu vydávajícího povolení;
- d) názvy zastávek, určených k nástupu a výstupu cestujících na území státu vydávajícího povolení;
- e) termín (termíny) provedení přepravy a jízdní řád autobusů;

f) tarifní sazby za přepravu cestujících a zavazadel v případě, že na území státu vydávajícího povolení, se předpokládají zastávky, na kterých mohou cestující nastupovat a vystupovat;

g) povinnost dopravce provozovat dopravu podle všeobecných podmínek a zvláštních podmínek uvedených v povolení;

h) lhůta platnosti povolení;

i) datum zahájení provozu autobusové linky.

2. Povolení platí pro úsek trati procházející územím státu, který je vydal.

§ 8

1. V případě, kdy dva nebo více dopravců, jejichž sídlo je na území různých smluvních stran, zamýšlí společně provozovat mezinárodní dopravu na autobusové lince, musí před podáním příslušných žádostí vzájemně dohodnout podmínky provozování takové dopravy.

2. Vzájemné vztahy mezi dopravci, uvedenými v odstavci 1, vyplývající z účasti každého z nich na provozování autobusové linky, včetně nákladů a zisků z provozování linky, se upravují smlouvami, uzavřenými mezi těmito dopravci.

3. Smlouvy, uvedené v odstavci 2, musí obsahovat povinnost prodeje, včetně předprodeje jízdenek každým dopravcem na spoje, provozované autobusy ostatních spolupracujících dopravců.

4. Dopravci, uvedení v odstavci 1, mohou zmocnit jednoho ze svého středu, aby vystupoval jejich jménem při podávání žádosti o vydání povolení na společné provozování mezinárodní dopravy.

§ 9

1. Dopravce, provozující mezinárodní dopravu na autobusové lince, musí zveřejnit nejpozději dva týdny před zahájením provozu na lince podmínky přepravy, tarif a jízdní řád ve všech státech, na jejichž území jsou zastávky pro nástup a výstup cestujících.

2. Povinnost, uvedená v odstavci 1, platí pro dopravce i v případě zastavení, dočasného zastavení a znovuoobnovení mezinárodní dopravy a dále v případě změny přepravních podmínek, tarifu nebo jízdního řádu.

3. Údaje, uvedené v odstavcích 1 a 2, musí být zveřejněny v každém státě, na jehož území je provozována výše uvedená mezinárodní doprava, v jeho jazyce podle předpisů, platných v tomto státě.

§ 10

Zastavení nebo omezení pravidelné mezinárodní dopravy na autobusové lince z iniciativy dopravce může být provedeno pouze za podmínky, že o tomto úmyslu byly informovány příslušné orgány států, po jejichž území prochází autobusová linka,

minimálně 30 dnů před předpokládaným zastavením nebo omezením, a po zveřejnění způsobem, uvedeným v § 9.

§ 11

Řidič autobusu, provádějící mezinárodní přepravy, musí mít ověřený opis (fotokopii) povolení, na jehož základě provádí mezinárodní přepravy.

§ 12

1. Jestliže se pro provádění mezinárodní kyvadlové dopravy vyžaduje povolení, musí dopravce podat žádost o jeho vydání příslušnému orgánu státu, na jehož území chce dopravu provozovat.

2. Žádost, uvedená v odstavci 1, musí obsahovat následující údaje:

- a) název a sídlo dopravce;
- b) název míst, mezi kterými chce dopravce dopravu provozovat;
- c) uvedení trasy kyvadlové dopravy a hraničních přechodů;
- d) počet skupin cestujících a termíny, ve kterých se předpokládá přeprava těchto skupin;
- e) počet spojů.

§ 13

1. Příslušný orgán, který obdržel žádost uvedenou v § 12, rozhodne o povolení neb o zamítnutí žádosti ve lhůtě co nejkratší, avšak nejpozději do 30 dnů ode dne obdržení žádosti.

2. Povolení pro provozování mezinárodní kyvadlové dopravy musí obsahovat:

- a) název a sídlo dopravce;
- b) název míst, mezi kterými se povoluje provádění kyvadlové dopravy;
- c) název hraničních přechodů na přepravní trase;
- d) počet spojů, které má dopravce právo na základě povolení provozovat;
- e) datum zahájení a skončení dopravy;
- f) povinnost dopravce provozovat dopravu podle všeobecných podmínek a zvláštních podmínek, uvedených v povolení.

§ 14

Při provádění kyvadlových a nepravidelných mezinárodních přeprav musí mít řidič u sebe seznam cestujících.

Č Á S T III

Podmínky přepravy na pravidelné autobusové lince

§ 15

1. Dopravce odpovídá za plnění podmínek přepravní smlouvy vůči cestujícím a cestující vůči dopravci.

2. Není-li dokázán opak, je dokladem o uzavření přepravní smlouvy dokument, zvaný mezinárodní autobusová jízdenka; chybějící jízdenka, její nesprávnost nebo ztráta nemají vliv na existenci a platnost přepravní smlouvy.

3. Jízdenky mohou být na jméno nebo na no-sitele.

4. Cena jízdenky je stanovena dohodnutým tarifem.

5. Na jízdenkách musí být uvedeno, že při přepravě platí tyto všeobecné podmínky.

6. Jízdenky musí být vytištěny v jazycích států, v nichž jsou výchozí a konečná zastávka autobusové linky.

§ 16

Přepravní smlouva může také zahrnovat doplňkové služby dopravce, poskytované cestujícím (nocleh, občerstvení na cestě atd.). Cena těchto služeb musí být buď uvedena na jízdence zvlášť, nebo potvrzena jiným způsobem.

§ 17

Po vydání jízdenky je dopravce povinen:

- a) zajistit cestujícím bezpečnou a pohodlnou jízdu stanoveným autobusovým spojem podle jízdenky na základě zveřejněného jízdního řádu a podle podmínek přepravní smlouvy;
- b) poskytnout cestujícím doplňkové služby podle § 16;
- c) v případě, že došlo k přerušení jízdy nebo k nemožnosti pokračovat v ní v daném autobusu, zajistit cestujícím bez doplňkových výdajů přepravu do cílové zastávky, uvedené na jízdence a také mu zajistit další služby, které budou nutné v důsledku takového přerušení jízdy.

§ 18

Vznikne-li situace, kterou dopravce nemohl předpokládat a odstranit ani při vynaložení péče, k níž je povinen, má právo odvolat autobusový spoj, na který prodal jízdenky.

§ 19

1. Cestující musí mít jízdenku, platnou na daném autobusovém spoji a předložit ji na požádání jízdního personálu nebo kontrolních orgánů.

2. K přepravě se nepřipouští a na nejbližší zastávce může být z autobusu vysazen (bez nároku na vrácení jízdného a přepravného za zavazadlo) cestující,

- a) který nedodrжуje podmínky přepravní smlouvy;
- b) jehož chování je nepřístojné nebo který obtěžuje jiné cestující;
- c) který v důsledku své choroby nebo z jiných důvodů je nebezpečný jiným cestujícím.

§ 20

Cestující má právo:

- a) cestovat autobusovou linkou podle jízdenky;
- b) vzít s sebou bezplatně (nebo se slevou jízdného) děti, ruční zavazadla a domácí zvířata, v počtu, za podmínek a za jízdné (dovozné) podle tarifu;
- c) na přepravu cestovních zavazadel ve zvlášť k tomu určené prostře v autobusu za zvláštní poplatek, určený tarifem;
- d) používat v průběhu jízdy služby, za které zaplatil zvlášť.

§ 21

1. Nástup do autobusu a výstup z něho je dovolen pouze v místech, uvedených v jízdním řádu; v nutných případech i na jiných místech — na pokyn jízdního personálu podle předpisů, platných na území smluvní strany, kde se nachází autobus.

2. Cestující zřejmě invalidní, těhotné ženy a cestující s dětmi na rukou mají právo nastupovat přednostně.

3. Chování cestujících na autobusových nádražích, nástup do autobusu a výstup z něho na zastávkách jsou upraveny místními předpisy. Cestující je povinen dodržovat tyto předpisy a řídit se pokyny personálu autobusového nádraží.

§ 22

1. Po zahájení jízdy nelze jízdenku postoupit jiné osobě. Jízda se pokládá za zahájenou, jakmile cestující nastoupil do autobusu s úmyslem uskutečnit jízdu. Jízda je pokládána za ukončenou, jakmile autobus přijel na místo určení cestujícího a cestující opustil autobus.

2. Jízdenka neopravňuje k přerušení jízdy, pokud to není na ní přímo uvedeno.

3. V případě, že cestující je nucen přerušit jízdu podle rozhodnutí pohraničního, celního nebo jiného orgánu státní správy nebo z důvodu špatného zdravotního stavu, má právo během 30 dnů, počínaje dnem dočasného přerušení jízdy, pokračovat v cestě některým z dalších spojů autobusové linky, jestliže v autobusu jsou volná místa. Přitom je povinen předložit jízdenku, ve které jsou potvrzeny důvody dočasného přerušení jízdy. Tyto důvody potvrdí v jízdence jízdní personál, s nímž cestující cestoval v autobusu do doby přerušování, nebo jízdenková pokladna na autobusové zastávce (jestliže přerušování vzniklo v době, kdy se autobus nacházel na zastávce, ve které je jízdenková pokladna).

§ 23

Jízdenka může být vrácena před započítáním jízdy v místě, kde byla zakoupena, nebo v místě, odkud autobus vyjíždí, jestliže tam je jízdenková pokladna. V tom případě se vrací majiteli jízdenky

částka, zaplacená za jízdenku včetně poplatku za doplňkové služby, s odečtením 10 % celkové částky ceny jízdenky a služeb. Vrácení může být dopravcem odmítnuto, jestliže je jízdenka vrácena později než 24 hodin před odjezdem autobusu podle jízdního řádu na spoji, pro který byla prodána.

§ 24

1. V případě zrušení autobusového spoje, na který si cestující zakoupil jízdenku, je dopravce povinen ihned potom, co spoj byl zrušen, vrátit cestujícímu částku, zaplacenou za jízdenku a poplatky za doplňkové služby. Kromě toho je dopravce povinen uhradit řádně prokázané výdaje, které vznikly cestujícímu v souvislosti s jeho případným příjezdem do nástupní zastávky, uvedené v jízdence a s jeho návratem z této zastávky nejlevnějším dopravním prostředkem, který se v daném místě obvykle používá.

2. Ustanovení odstavce 1 se použije i tehdy, jestliže původní doba odjezdu autobusu, na který si cestující zakoupil jízdenku, se odsunuje nejméně o jednu hodinu a cestující neměl v té době možnost použít jiný autobus téhož dopravce.

3. Je-li jízda autobusu přerušena, má cestující, který nemůže pokračovat v jízdě, právo na vrácení té částky jízdného, která odpovídá neuskutečněné části jízdy a na vrácení poplatků za nevyužité doplňkové služby, jestliže cestující odmítne pokračovat v jízdě dopravním prostředkem, který dopravce přistavil.

4. V případech, uvedených v tomto paragrafu, se cestujícímu vrátí příslušná částka bez jakýchkoliv srážek, proti vrácení jízdenky.

§ 25

Cestující, který nepokračoval v jízdě, přerušené z důvodů uvedených v § 22 odst. 3, může obdržet při vrácení jízdenky částku za nevyužitou část jízdy a za zaplacené doplňkové poplatky, po srážce 10 %.

§ 26

Cestující, který při kontrole nemohl předložit jízdenku, uhradí cenu jízdy za úsek, který projel, s doplatkem, stanoveným tarifem. Cestující, který odmítne zaplatit jízdné, může být z autobusu vykázán.

§ 27

1. Zavazadla se přepravují zároveň s cestujícími v tomtež autobusu.

2. Cestující může vzít s sebou pouze takové ruční zavazadlo, které umístí na klíně nebo pod svým sedadlem, na polici nebo v síťce nad sedadly. Zavazadlo nesmí překážet ve vstupu do autobusu. Celková váha ručního zavazadla nesmí překročit 20 kg.

3. Cestující je oprávněn kromě ručního zava-

zadla podat k přepravě cestovní zavazadla do celkové váhy 30 kg.

4. Jízdní personál autobusu má právo zavazadla, která se nehodí k přepravě uvnitř autobusu, umístit v prostoru vyhrazeném pro tento účel, přičemž majitel zavazadla obdrží zavazadlový lístek (potvrzení).

§ 28

1. Na každé jednotlivé cestovní zavazadlo, přijaté k přepravě, vydává dopravce cestujícímu zavazadlový lístek (potvrzení).

2. V zavazadlovém lístku je uvedena částka zaplaceného dovozného a místo určení.

3. V zavazadlovém lístku musí být uvedeno, že přeprava se provádí podle všeobecných podmínek.

4. Dopravce má právo poznamenat v zavazadlovém lístku stav zavazadla nebo jeho obalu; poznámka musí být potvrzena cestujícím. Odmítne-li cestující tak učinit, může dopravce odmítnout převzetí zavazadla k přepravě.

5. Bylo-li cestovní zavazadlo dopravcem přijato bez poznámky, předpokládá se, že bylo přijato v dobrem stavu a v odpovídajícím obalu.

§ 29

V autobusu se nedovoluje přeprava ručních a cestovních zavazadel, obsahujících:

- a) předměty, jejichž přeprava je zakázána právními předpisy států, na jejichž území se přeprava uskutečňuje;
- b) předměty, které mohou způsobit škodu ostatním cestujícím nebo poškodit a znečistit autobus;
- c) nebezpečné věci, jako např. hořlaviny, výbušiny, žíraviny, radioaktivní, otravné a jiné látky nebo předměty, zhotovené z uvedených materiálů;
- d) předměty, vzbuzující ošklivost;
- e) střelné zbraně, sečné a bodné předměty bez obalu;
- f) předměty, které pro svůj objem a tvar nejsou způsobilé pro přepravu autobusem (jízdní kola, nesložené dětské kočárky apod.).

§ 30

1. Při podejřetí cestovního zavazadla k přepravě může cestující ohlásit jeho cenu.

2. Cena cestovního zavazadla musí být cestujícím ohlášena v měně státu odeslání a musí být uvedena v zavazadlovém lístku. Tarif stanoví horní mez ohlášené ceny cestovního zavazadla.

3. Z ohlášené ceny cestovního zavazadla má dopravce právo vybrat částku, určenou tarifem.

§ 31

1. Cestovní zavazadlo, převzaté k přepravě, vydá dopravce v místě určení, uvedeném v zavazadlovém lístku na předložení tohoto lístku, jestliže cestující splnil podmínky uvedené v § 33.

2. Není-li prokázán opak, předpokládá se, že dopravce při vydání cestovního zavazadla osobě, předkládající zavazadlový lístek, jednal v dobré víře.

3. Nebyl-li předložen zavazadlový lístek, není dopravce povinen vydat cestovní zavazadlo, ledaže osoba, která požaduje jeho vydání, dokáže své oprávnění k němu.

4. Cestovní zavazadlo, které nebylo vyzvednuto do 24 hodin po příjezdu na místo určení nebo na konečnou zastávku autobusové linky, uschovává dopravce v bezpečném místě po dobu 6 měsíců na účet cestujícího.

5. Ostatní otázky, spojené s vydáním a úschovou zavazadel, jsou upraveny právními předpisy státu, na jehož území je místo, kde skončila přeprava zavazadla.

§ 32

Cestující odpovídá za každou škodu, způsobenou z jeho viny v důsledku poškození nebo znečištění autobusu nebo zařízení, patřícího dopravci. Cestující je povinen uhradit dopravci také všechny náklady, které mu vznikly z jeho viny v souvislosti s poškozením nebo odcizením majetku jiných cestujících.

§ 33

1. Cestující musí mít s sebou doklady pro přechod státní hranice a je povinen podrobit se celním, finančním, devizovým a jiným administrativním předpisům, které se týkají jeho a jeho zavazadel. Dopravce neodpovídá za následky postihující cestujícího, který se těmito předpisy nepodrobil.

2. Cestující je povinen uhradit dopravci náklady, které dopravci vznikly v důsledku porušení předpisů, uvedených v odstavci 1.

§ 34

1. Dopravce odpovídá za poškození a úplnou nebo částečnou ztrátu cestovního zavazadla, které převzal od cestujícího k přepravě, s přihlédnutím k ustanovení § 36 odst. 2.

2. Dopravce se zproští odpovědnosti, jestliže poškození nebo částečná či úplná ztráta cestovního zavazadla vznikla z viny cestujícího, na základě jeho dispozic, které nebyly zaviněny dopravcem, vlastností zavazadla nebo v důsledku skutečností, které dopravce nemohl předvidat a jejichž následky nemohl odvrátit.

§ 35

1. Cestovní zavazadlo, odevzdané dopravci k přepravě, které nebylo vydáno cestujícímu do 14 dnů ode dne, kdy požádal o jeho vydání, se pokládá za ztracené.

2. Jestliže cestovní zavazadlo, pokládané za ztracené, je nalezeno do jednoho roku ode dne jeho ztráty, je dopravce povinen vynaložit všechno úsilí k tomu, aby o tom uvědomil cestujícího. Do 30 dnů ode dne obdržení takové zprávy má cestující právo požadovat vydání zavazadla buď v místě odeslání nebo v místě určení za podmínky, že vrátí náhradu, kterou za zavazadlo obdržel.

§ 36

1. Dopravce nahrazuje škodu za úplnou nebo částečnou ztrátu cestovního zavazadla, jestliže za ni odpovídá podle § 34.

2. Výše této náhrady se určuje podle ceny zavazadla ohlášené cestujícím podle § 30. Nebyla-li cena ohlášena, určí se výše náhrady podle právních předpisů státu dopravce. Za ztrátu, úbytek nebo poškození peněz, cenností, cenných papírů a jiných zvláště cenných předmětů (např. umělecké výrobky, starožitnosti), obsažených v zavazadle podaném k přepravě, se poskytne náhrada v rozsahu stanoveném tarifem, a to jen v tom případě, byla-li cena zavazadla cestujícím ohlášena.

§ 37

1. V případě poškození cestovního zavazadla je dopravce povinen uhradit částku, o kterou se snížila ohlášená nebo jiným průkazným způsobem určená cena zavazadla; náhrada však nemůže převyšit částku náhrady, která by byla přiznána při ztrátě zavazadla.

2. Jestliže cestující převezme cestovní zavazadlo bez výhrady, týkající se zjevných poškození, předpokládá se, že zavazadlo bylo převzato úplně a v dobrém stavu.

§ 38

Dopravce neodpovídá za ztrátu nebo poškození ručního zavazadla, pokud nebude dokázána jeho vina. Dojde-li ke ztrátě nebo poškození ručního zavazadla v důsledku provozu dopravního prostředku, řídí se odpovědnost dopravce podle právních předpisů jeho státu.

§ 39

Dopravce odpovídá za jednání a opomenutí svých pracovníků nebo jiných osob, jejichž služby používá při provádění přepravy, jestliže tyto osoby plní úkoly uložené jim dopravcem.

ČÁST IV

Ustanovení týkající se autobusů a jejich jízdního personálu

§ 40

1. Autobusy používané pro mezinárodní přepravy musí být v dobrém technickém stavu, mít náležitý vnější vzhled a zajišťovat cestujícím pohodlnou jízdu.

2. Jestliže jízda trvá déle než 2 hodiny, je možno přepravovat cestující jen na stálých místech k sezení.

3. Jestliže autobus dopravce jednoho státu nemůže v době jízdy po území druhého státu z jakékoli příčiny pokračovat v jízdě, příslušné orgány tohoto státu poskytnou na žádost jízdního personálu uvedeného autobusu nutnou pomoc při organizaci přepravy cestujících na účet dopravce do nejbližšího místa, z něhož cestující mohou být dále dopraveni.

§ 41

Řidič autobusu musí dodržovat předpisy, týkající se přípustné doby řízení autobusu, platné ve státě, na jehož území se provádí mezinárodní přeprava.

§ 42

Jízdní personál autobusu musí mít s sebou a na požádání kontrolních orgánů každého státu, po jehož území se provádí mezinárodní přeprava, předložit doklad o pojištění a denní záznam o výkonu vozidla, používaný ve státě dopravce, z něhož je možno určit směr jízdy a dobu, po kterou řidič řídí autobus. Doklad o pojištění se nevyžaduje, je-li tak upraveno smlouvou, uzavřenou mezi pojišťovacími organizacemi smluvních stran.

§ 43

Autobusy, používané pro mezinárodní přepravy, mohou řídit pouze řidiči, kteří k tomu mají oprávnění podle právních předpisů svého státu.

§ 44

1. Jízdní personál autobusu je povinen dodržovat správní předpisy států, po jejichž území se provádí mezinárodní přeprava.

2. Za tím účelem musí být jízdní personál autobusu seznámen s odpovídajícími předpisy států, po jejichž území provádí přepravy, a to především s předpisy, týkajícími se pasové, celní a devizové kontroly.

3. Členové jízdního personálu autobusů, kteří nedodrží předpisy, uvedené v odstavci 1 nebo porušují všeobecné normy chování, nesmějí být používáni k práci v mezinárodních přepravách.

§ 45

Jízdní personál autobusu zpřístupní kontrolním

orgánům na státní hranici autobus a přepravovaná cestovní zavazadla.

§ 46

1. Jízdní personál autobusů, používaných pro mezinárodní přepravy na autobusových linkách, musí mít služební stejnokroj.

2. Jízdní personál je povinen:

- a) podrobně se obeznámit s trasou a jízdním řádem autobusové linky;
- b) znát alespoň jeden cizí jazyk v rozsahu, nutném ke vzájemnému dorozumění na obsluhované autobusové lince, jestliže jeho rodný jazyk

není dostatečně znám ve státech, jejichž územím prochází trasa autobusu;

c) znát všeobecné podmínky.

§ 47

1. Autobusy, používané pro mezinárodní přepravy, musí být vybaveny nápisy s názvem trasy a těmito dalšími údaji:

- a) název dopravce (zkráceně);
- b) konečné zastávky a podle možnosti nejdůležitější průběžné zastávky na autobusové lince, uvedené v jízdním řádu.

2. Informace o přepravě, umístěné v autobusu, musí být v jazycích států, na jejichž území jsou výchozí a konečné zastávky autobusové linky.

40

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 14. ledna 1976

o Dohodě o kulturní spolupráci mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Jemenské lidově demokratické republiky

Dne 3. června 1975 byla v Praze podepsána Dohoda o kulturní spolupráci mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Jemenské lidově demokratické republiky. Na základě

svého článku 10 Dohoda vstoupila v platnost dnem 31. října 1975.

Český překlad Dohody se vyhláší současně.

Ministr:

Ing. Chňoupek v. r.

DOHODA

o kulturní spolupráci mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Jemenské lidově demokratické republiky

Vláda Československé socialistické republiky a vláda Jemenské lidově demokratické republiky, vedeny přáním usnadnit a rozvíjet spolupráci a výměnu v oblasti kultury, školství, vědy a zdravotnictví mezi oběma státy,

přesvědčeny, že taková spolupráce přispěje k posílení vzájemných dobrých vztahů,

se rozhodly uzavřít kulturní dohodu a za tím účelem se dohodly takto:

Článek 1

Obě smluvní strany budou podporovat rozvoj spolupráce a výměnu zkušeností mezi vědeckými, kulturními, školskými a zdravotnickými institucemi obou států a za tím účelem umožňovat vzájemné návštěvy universitních profesorů a učitelů středních a průmyslových škol, jakož i členů jiných institucí.

Článek 2

Každá smluvní strana poskytne stipendia a jiné výhody státním příslušníkům druhé smluvní strany a umožní jim studium na universitách, uměleckých školách, školách technického charakteru a v dalších institucích.

Článek 3

Smluvní strany budou rozšiřovat kulturní styky mezi oběma státy, organizovat hudební a umělecká představení, přednášky, umělecké, archeologické a vědecké výstavy, organizovat vzájemné návštěvy kulturních, uměleckých a sportovních studentských delegací. Budou též rozšiřovat spolupráci mezi vědeckými a kulturními organizacemi.

Článek 4

Obě smluvní strany budou podporovat vzájemné návštěvy a přátelská utkání mezi sportovními organizacemi mládeže.

Článek 5

Obě smluvní strany prostudují otázku uznávání diplomů a vědeckých hodností a pokud to budou považovat za nutné, uzavřou za tímto účelem zvláštní dohodu.

Článek 6

Obě smluvní strany budou usnadňovat vzájemnou výměnu knih, kulturních, vědeckých a uměleckých časopisů, kinofilmů, televizních filmů a podporovat pořádání filmových festivalů.

Za vládu

Československé socialistické republiky:

Růžek v. r.

Článek 7

Každá ze smluvních stran umožní publikaci překladů významných vědeckých, kulturních a uměleckých literárních prací autorů druhé smluvní strany.

Článek 8

Obě smluvní strany budou podporovat spolupráci v oblasti tisku, rozhlasového a televizního vysílání a budou organizovat vzájemné výměny představitelů oficiálních tiskových agentur.

Článek 9

K provádění této dohody budou smluvní strany sjednávat na období dvou let programy kulturní spolupráce.

Článek 10

Tato dohoda podléhá schválení v souladu s vnitřními zákony smluvních stran a vstoupí v platnost dnem, kdy si strany oznámí toto schválení.

Článek 11

Tato dohoda se uzavírá na období pěti let a její platnost bude prodlužována vždy o dalších pět let, jestliže ji žádná ze smluvních stran neskončí šest měsíců před vypršením probíhajícího pětiletého období platnosti.

Dáno v Praze dne 3. června 1975 ve dvou vyhotoveních v jazyce anglickém.

Za vládu

Jemenské lidově demokratické republiky:

Mahmud Abdulla Oshaish v. r.

41

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 23. ledna 1976

**o změně článku 5 Úmluvy mezi vládou Československé republiky
a vládou Korejské lidově demokratické republiky
o spolupráci v oblasti zdravotnictví**

Výměnou nót mezi federálním ministerstvem zahraničních věcí Československé socialistické republiky a velvyslanectvím Korejské lidově demokratické republiky ze dne 7. listopadu a 29. prosince 1975 byla provedena změna článku 5 Úmluvy mezi vládou Československé republiky a vládou Korejské

lidově demokratické republiky, podepsané v Praze dne 4. června 1959. Článek 5 nyní stanoví, že k provádění Úmluvy budou obě smluvní strany sjednávat dvouleté prováděcí plány spolupráce.

Tímto se doplňuje příloha k vyhlášce ministra zahraničních věcí č. 39/1959 Sb.

Ministr:

Ing. Chňoupek v. r.

42

VYHLÁŠKA

ministerstva lesního a vodního hospodářství České socialistické republiky

ze dne 9. dubna 1976

o vodohospodářích

Ministerstvo lesního a vodního hospodářství České socialistické republiky stanoví v dohodě s dotčenými orgány státní správy podle § 16 odst. 2 zákona České národní rady č. 130/1974 Sb., o státní správě ve vodním hospodářství:

Určování vodohospodářů

§ 1

(1) Organizace jsou povinny určit k zajištění odborného hospodaření s vodou a čištění odpadních vod kvalifikované pracovníky (dále jen „vodohospodáři“), jestliže

- a) odebírají nebo jinak užívají povrchové nebo podzemní vody, popřípadě k výrobním účelům vodu z veřejných vodovodů, v celkovém množství nad 1250 m³ měsíčně nebo nad 15 000 m³ ročně,

- b) vypouštějí odpadní nebo zvláštní vody obsahující při svém vzniku:

1. znečištění charakterizované ukazatelem BSK₅ v množství větším než 5 tun za kalendářní rok,
2. nerozpuštěné látky v množství větším než 25 tun za kalendářní rok,
3. ropné látky přesahující koncentraci 10 mg/l a celkové množství 5 tun za kalendářní rok,
4. rozpuštěné anorganické soli přesahující koncentraci 1000 mg/l a celkové množství 50 tun za kalendářní rok,
5. látky se zjevnou aciditou nebo se zjevnou alkalitou přesahující koncentraci 0,5 mval/l

a celkové množství 500 kg ekv. za kalendářní rok.

6. radioaktivní látky nebo infikované látky (např. odpadní vody z infekčních oddělení nemocnic, sanitních porážek, kafilerií, výroben očkovacích látek apod.),

7. jedy.¹⁾

⁽²⁾ Splňuje-li podmínky uvedené v odstavci 1 jednotlivý závod nebo provoz, je organizace povinna určit vodohospodáře i pro tento závod nebo provoz.

⁽³⁾ Organizace, které odebírají nebo jinak užívají vodu pro rybochovné účely, nemají povinnost určit vodohospodáře, i když jinak splňují podmínky uvedené v odstavci 1 písm. a).

§ 2

Nadřízené organizace a orgány, jakož i jejich ústřední orgány, jsou povinny určit vodohospodáře, jestliže některá z jimi řízených organizací má povinnost určit vodohospodáře podle § 1.

§ 3

Je-li to účelné, a nebude-li to na újmu plnění úkolů, může být funkce vodohospodáře slučována s jinou činností nebo vodohospodář může být určen společně pro několik závodů nebo provozů, popřípadě pro jednotlivé závody může být touto funkcí pověřen vodohospodář organizace.

§ 4

Organizace jsou povinny oznámit jména a pracoviště osob určených do funkce vodohospodáře vodohospodářskému orgánu příslušnému k povolení nakládání s vodami, které zakládá povinnost organizace určit vodohospodáře, a je-li tato povinnost založena odběrem vody z veřejného vodovodu okresnímu národnímu výboru, v jehož územním obvodu dochází k odběru z veřejného vodovodu; oznámení jsou povinny učinit i při změně nebo při novém určení vodohospodáře.

Činnost vodohospodářů

§ 5

Vodohospodáři určení podle § 1 plní při zajišťování odborného hospodaření s vodou a čištění odpadních vod pro organizaci, závod nebo provoz, pro které byli určení, zejména tyto úkoly:

- a) sledují dodržování obecně závazných právních předpisů vydaných na úseku vodního hospodářství, jakož i plnění rozhodnutí vodohospodářských orgánů,
- b) připravují, navrhují a vyhodnocují vodohospodářská opatření související s rozvojem výroby, popřípadě se změnami technologie,

c) provádějí pravidelné technické a ekonomické rozborry,

d) vypracovávají návrhy na zlepšení hospodaření s vodou a na zlepšení jakosti vypouštěných odpadních nebo zvláštních vod,

e) dbají na dodržování manipulačních řádů a na jejich soulad se současným stavem vodního hospodářství provozu, závodu nebo organizace,

f) soustavně sledují a kontrolují stav a provoz zařízení zajišťujících hospodaření s vodou a čištění odpadních vod,

g) sledují a kontrolují hospodaření s vodou,

h) při selhání čisticích zařízení nebo při provozních poruchách, které mají nebo mohou mít za následek třeba i krátkodobé zhoršení jakosti vod, navrhují a sledují provádění potřebných opatření, popřípadě tato opatření provádějí,

i) zabezpečují, aby pro vodohospodářský, jakož i pro vrchní vodohospodářský dozor byla k dispozici vodoprávní rozhodnutí týkající se provozu, závodu nebo organizace.

§ 6

Vodohospodáři určení podle § 2 plní při zajišťování odborného hospodaření s vodou a čištění odpadních vod pro nadřizenou organizaci, orgán nebo pro ústřední orgán, pro které byli určení, zejména tyto úkoly:

- a) vypracovávají koncepci hospodaření s vodou a čištění odpadních vod,
- b) metodicky řídí a po odborné stránce kontrolují vodohospodáře podřízených organizací,
- c) pravidelně vyhodnocují hospodaření s vodou a čištění odpadních vod u podřízených organizací a provádějí potřebné technické a ekonomické rozborry,
- d) vypracovávají celkové zprávy o hospodaření s vodou,
- e) sledují vodohospodářské zájmy při investiční činnosti.

Kvalifikace vodohospodářů

§ 7

⁽¹⁾ Vodohospodářem může být pracovník, který má vysokoškolské nebo úplné střední odborné vzdělání vodohospodářského, chemicko-technologického nebo jiného příbuzného směru, popřípadě úplné střední všeobecné vzdělání doplněné specializačním kursem pro vodohospodáře. Stupeň požadovaného vzdělání stanoví organizace úměrně k povaze pracoviště, pro které je vodohospodář určován. Při posuzování jiného příbuzného směru se přihlíží k povaze pracoviště, pro které je vodohospodář

¹⁾ Vyhláška č. 57/1967 Sb., kterou se provádí vládní nařízení o jedech a jiných látkách škodlivých zdraví.

určován, a k náplni vyučovacích osnov absolvované školy.

(²) Výjimečně může být vodohospodářem určen i pracovník, který má jen úplné střední všeobecné vzdělání, pokud nejpozději do 3 let ode dne svého určení absolvuje specializovaný kurs pro vodohospodáře.

(³) Vodohospodáři jsou povinni soustavně doplňovat své poznatky na úseku nakládání s vodami a jejich ochrany.

§ 8

Pracovníci, kteří ku dni účinnosti této vyhlášky vykonávali funkci vodohospodáře podle dosud platných předpisů, se považují za způsobilé k výkonu funkce vodohospodáře, i když nesplňují požadavky vzdělání podle § 7.

Ustanovení přechodná a závěrečná

§ 9

(¹) Prvé oznámení podle § 4 jsou organizace povinny učinit do 6 měsíců ode dne účinnosti této vyhlášky; jinak vždy do 15 dnů ode dne určení vodohospodáře.

(²) Organizace odvětví zemědělské výroby určí

vodohospodáře podle § 1 nejpozději do 1. ledna 1978. Tím není pro toto odvětví dotčena povinnost nadřízených organizací a orgánů a jejich ústředních orgánů určovat vodohospodáře podle § 2, jakmile některá z jimi řízených organizací splňuje předpoklady pro určení vodohospodáře podle § 1.

§ 10

Povinnosti organizací vyplývající z této vyhlášky plní v oboru působnosti federálního ministerstva národní obrany vojenské útvary, hospodářské organizace a hospodářské organizace podle zvláštního statutu.

§ 11

Pro území České socialistické republiky pozbývají platnosti směrnice ministerstva zemědělství, lesního a vodního hospodářství čj. 68 880/73-1961 a ministerstva zdravotnictví čj. HE 3240-19.1.1961 pro činnost závodních, podnikových, oborových a resortních vodohospodářů (registrováno v částce 31/1966 Sbírky).

§ 12

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. července 1976.

Ministr:

Ing. Hruzík v. r.

OZNAMENÍ O VYDÁNÍ OBECNÝCH PŘÁVNÍCH PŘEDPISŮ**Federální ministerstvo dopravy**

vydalo v dohodě s ústředním výborem Odborového svazu pracovníků železnic a s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí **Změny a doplňky disciplinárního řádu pro pracovníky organizací železniční dopravy** ze dne 4. března 1976 čj. 25 893/75-09.

Změny a doplňky disciplinárního řádu pro pracovníky organizací železniční dopravy nabývají účinnosti dnem 1. dubna 1976 a budou uveřejněny ve Věstníku dopravy č. 6/1976.

Federální ministerstvo pro technický a investiční rozvoj

v dohodě s ministerstvy výstavby a techniky ČSR a SSR vydalo dne 24. února 1976 **Výnos č. 1 (čj. 8250/G/41/76, kterým se mění a doplňuje výnos z 12. 1. 1972 čj. 4260/IV-1/72 o zásadách pro koordinaci dovozu a využívání přístrojů, strojů a vědeckotechnických zařízení v organizacích a pracovištích čs. výzkumné a vývojové základny**, pokud tyto dovozy mají být hrazeny z devizových prostředků v rámci objemů vyčleněných v plánu rozvoje vědy a techniky.

Výnos nabyl účinnosti dnem 24. února 1976.

Výnos byl rozeslán všem zainteresovaným ministerstvům a ostatním ústředním orgánům a je do něj možno nahlédnout na federálním ministerstvu pro technický a investiční rozvoj, ministerstvu výstavby a techniky ČSR a ministerstvu výstavby a techniky SSR.

Výnos bude publikován ve Zpravodaji FMTIR, MVT ČSR a MVT SSR.

Federální ministerstvo pro technický a investiční rozvoj a ministerstva výstavby a techniky ČSR a SSR

vydala k provedení usnesení vlády ČSSR č. 340 ze dne 19. prosince 1972 ke zprávě o současném stavu jednotného celostátního systému řízení nasazování a využívání výpočetní techniky v národním hospodářství s použitím § 53 písm. a) zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, **Metodické pokyny pro budování automatizovaných systémů řízení technologických procesů (ASRTP)**.

Pokyny jsou vydávány pro ověření s účinností od 1. 3. 1976 a byly zaslány všem ústředním orgánům.

Do pokynů lze nahlédnout na federálním ministerstvu pro technický a investiční rozvoj a na ministerstvech výstavby a techniky ČSR a SSR.